

rồi khi ta nằm xuống

*Xin quán thân thể tôi bằng manh chiếu rách
Manh chiếu tím thâm và rời rã như mùn
Manh chiếu chúng ta
Tháng ngày luân lưu nằm xuống
Những khi mỗi mệt làm tình
Những lúc vui cười nói chuyện tiểu lâm
Hãy cho tôi kê đầu lên chồng sách báo
Mà tinh thần chúng ta
Đêm ngày vun sỏi
Hãy cho tôi bằng hai thứ đó
Thật quen thuộc buồn phiền
Và không còn gì để nói
Giã từ*

*Xin cho tôi được chết thật chậm chạp
Mạch máu ngừng dần từ chân lên ngực
Và xin đừng ai giơ tay vuốt mắt*

*Khiến tôi làm kẻ đầu hàng
Lũ người xưng danh thánh thiện*

*Xin cứ để cho tôi đôi mắt trọn tròn
Này em anh vẫn còn mãi mãi thấy em
Em bé nhỏ má tươi màu mặt chín
Nụ hôn đầu vụng dại tuổi mười lăm*

*Xin dĩ vãng quay dần
Trời Đà Lạt sương hồ cánh áo
Màu lụa vàng thu cũng vàng theo
Lên ngọn non cao giá lạnh muôn chiều
Hơi thở ngọt em từng đêm thấp lửa
Nâng hồn anh thần thoại xanh mềm
Ôi mái tóc kiều liên
Dòng sông đêm nhớ biển
Suối mắt dài hóa kiếp cả đời anh
Và khi anh nằm xuống
Những búp son hồng xin cứ để nguyên*

*Xin lấy ca dao quê hương
Thay cho kinh kệ khẩn cầu
Bè bạn tôi ơi hãy hát hãy ca*

*Những điệu huê tình êm ái
Khi hơi thở của tôi tắt dần từ chân lên ngực
Hỡi người tôi yêu chưa một lần dám nói
Hãy đốt những tình thư
Chỉ được gửi đi khi ngừng mạch máu
Hỡi đôi mắt bạn bè đừng hoe đỏ khóc than
Sự thương tiếc lúc này đều vô ích
Hãy lấy manh chiếu tím thâm
Và rách nát như mùn
Làm nhà tôi ngủ
Trong chúng ta suốt đời bất tử
Đã đủ thương nhau còn gì để khóc
Giã từ*